

179. Gossen i lunden.

En mid-som-mar-af-ton åt lunden han gick, En däj-li-ger
flic-ka han där skå-da fick. I värl-den den vi-da han
än-nu ej har sett vack-ra-re flic-ka än den-na hon var.

2. Som purpurn den röda så var hennes kind,
Men bleknade ljuft för den svalkande vind,
Små tindrande ögon, som stjärnor de var,
Och kinder som mjukaste silke hon har.
3. »Kom sitt vid min sida, du ängel så mild
Ack, om jag fick säga att jag vore din!
För dig vill jag leva, för dig vill jag dö,
Och evigt jag älskar min utvalda mö.»
4. Och flickan hon sade: »Det vore en tröst,
Om jag finge luta mig intill ditt bröst
Ett klappande hjärta, ej mer jag begär,
Och att jag kan veta att du har mig kär.»
5. Och gossen han sade: »Ack, giv mig en kyss!
Vi såg ju i skogen hur fåglarna nyss,
De lekte och smekte, de lärde oss ju
Hur vi skola göra. Vad säger du nu?»
6. Och flickan hon sade: »En kyss jag dig ger,
Jag vill inte neka, då du därom ber.
Och även mitt hjärta du får utav mig
Och sedan så stannar jag evigt hos dig.»